

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτος μης χρόνος είναι,
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθηναί.

'Ετος χίλια δκτακόσα κι' ογδοήκοντα έπτά,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ο Ρωμηός την έβδομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνω,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνω.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — όότι τους άνέχομαι,
μοναχά 'στάς 'Επαρχίας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
ίπειδή καιρούς πτωχίας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τά ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδω συνδρομηταί — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατής — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' όποτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές 'στών φόρων την άντάρα — κι' ό 'Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Είκοσι και τρεις Μαΐου,
σάλος του Κοινοβουλίου.

'Εξήντα, έκατό κι' έννιά,
και τό Κουβέρνο 'στά πανιά.

Φασουλής και Περικλέτος,
ό καθένας νέτος σκέτος.

- 'Η πεντηκονταετηρίς του Πανεπιστημίου,
πανήγυρις παντός καλού, ώραίου και τιμίου.
'Η πεντηκονταετηρίς! . . . μιά λέξις δύο πήγες...
I.— Μά δέν μου λές άληθινά όάν τί άρρώστια είχες
και δέν σε είδα, μασκαρά, τόσαις ήμέραις τώρα ;
Φ.— Περύ αύτου, βρέ Περικλή, σου λέγω άλλη ώρα.
'Η πεντηκονταετηρίς του Πανεπιστημίου,
πανήγυρις παντός καλού, ώραίου και τιμίου,
όπου με κάνει να κτυπώ την κοίτρα μου 'στόν τοίχο,
γιατί καθόλου εύκολα δέν έρχεται 'στό στίχο.
Ολοσηλατήθη δι' αύτην με φαντασίαν τόσην,
άλλ' εις τον στίχον δέν χωρεί κατ' ούδεμίαν πτώσιν,
έκτός της ονομαστικής...
II.— Ξαναδοκιμάσε το.
Φ.— Την πεντηκονταετηρί. . . του κάκου, Περικλέτο.
Την έβαλα εις την άρχή, 'στην άκρη και 'στη μέση,
μά πουθενά δέν είμπορεί 'στό στίχο να χωρέση.
'Αλλ' όμως τώρα, Περικλή, ως έλθωμεν 'στην πράξιν.
II.— Λέγε λοιπόν την έορτήν κατά σειράν και τάξιν,
έγώ δέ, φίλε Φασουλή, θά σε άκούσω πάλιν

με Ιεράν κατάνυξιν και προσοχήν μεγάλην.
'Αλλ' όμως εις τά περιττά να μην ένδιατριθείς
και τίποτε, παρακαλώ, εμπρός μου να μην κρύβης,
κι' εξέταζε τά πράγματα καθ' όλον των τό βάθος
και λέγε την άληθειαν χωρίς κανένα πάθος.
Φ.— 'Ητο Δευτέρα, Περικλή, και ώρα ως έννάτη,
όπότεν ήρχισ' έορτή υπερσπουδαιοτάτη,
έκόσμου δέ τό τέμενος με δάφνας και μυρσίνας
κι' ό Φοίβος εξηκόντιζε τάς φλογεράς ακτίνας
'στάς κεφαλάς των σοδρών του έθνους διδασκάλων,
που έμαζεύοντο εκεί ό εις μετά τον άλλον.
Και πληθος έδλεπες εκεί ποιήτης πανοσημίας,
κι' ή 'Αθηνα, βρέ Περικλή, ή της 'Ακαδημίας,
που στέκεται 'ψηλά 'ψηλά ως είδος κουκουδάκια
και βλέπει τον 'Απόλλωνα γυμνό από τά πλάγια,
μ' έφάνη πώς εκύτταζε με θαυμασμόν και πόνον
τούς διδασκάλους τούς σοφούς των νεωτέρων χρόνων.
Διότι άν, βρέ Περικλή, την έποχήν την παλαιά,
όταν τό παν εθάρσωναν διάνοιαι μεγάλαί,
ή της σοφίας 'Αθηνα και ή γλαυκώπις κορη

ἐκ τοῦ κρανίου τοῦ Διὸς ἐξήλθε μὲ τὸ δόρυ,
 ἀλλ' ὅμως τώρα, Περικλῆ, σὲ τοῦτα μας τὰ χάλια,
 ἂν σπάσης ὅλων τῶν Ρωμηῶν τὰ μπρούτζινα κεφάλια,
 παρὸν ντοννέρ, βρὲ ἀδελφέ, 'στὸ ξαναλέγω πάλι
 πῶς θαῦρης μίαν Ἀθηναίαν σὲ καθενὸς κεφάλι.
 Καὶ τόση ἐπλημμύρησε σοφία ἐν τῇ πόλει,
 ὅπου ἀπεμωράνθησαν ἐκ τῆς σοφίας ὅλοι,
 καὶ πνεύματος μᾶς ἀπειλεῖ καὶ νοῦ ὑπερτροφία...
 γνωρίζεις γάρ, βρὲ Περικλῆ, πῶς κι' ἡ πολλὴ σοφία
 ἀπομωραίνει κάποτε καὶ τοῦ σοφοῦ τὴν φρένα.
 καὶ τὸν Σεμέλο τὸν Σπανό, τὸν Φιντικλῆ, κι' ἐμένα.
 Κι' ἐγὼ ἐπὶ τινὰ καιρὸν μ' αὐτοὺς ἐνδιατρίψα
 καὶ εἰς σοφῶν διδάγματα καὶ ῥήματα ἐγκύβας
 καὶ τυφλωθεὶς μὲ γράμματα καὶ μ' ἐπιστήμης φῶτα,
 κατήντησα μωρότερος παρ' ὅσον ἦμουν πρῶτα.
 Καὶ τώρα, φίλε Περικλῆ, γιὰ δια εἶμαι λίθος
 καὶ φέρω εἰς τὴν ράχη μου ἀμαρτημάτων πλῆθος,
 ἐνῶ εἰς ἄλλας ἐποχὰς ἀμέριμνος ἐγέλων
 καὶ ἤλπίζα εἰς τὸ παρὸν, 'στὸ παρελθόν, 'στὸ μέλλον,
 κι' ὠραῖοι μοι ἐφαίνοντο τῆς γῆς αὐτῆς οἱ κόσμοι
 καὶ τοῦ παγκόλου Ἰωσήφ ἡ ἀρετὴ μ' ἐκόσμη,
 μὲ τὸν ὅποιον, ὡς καὶ σὺ θὰ ἔχῃς μελετήσῃ,
 ἢ σύζυγος τοῦ Πεπεφρῆ 'ζητοῦσε νὰ τὰ ψῆσῃ,
 κι' ἂν καὶ τὴν τῆρε μοναχὴ μιά 'μέρα 'στὸ κρεβάτι,
 δὲν καταδέχτηκε σ' αὐτὴν νὰ ρίξῃ ἓνα μάτι,
 ἐνῶ αὐτὴ τὸν ἔσερνε μὲ φλογισμένα μάτια,
 ὡς ὅτου τὸ σουρτοῦκο του τὸ ἔκαμε κομμάτια.

Π.—Μὴν κάμνης, σὲ παρακαλῶ, μεγάλας παρεκδόσεις,
 διότι μ' ἐνοχλεῖς πολὺ, διότι θὰ μὲ σκάσης.

Φ.—'Ἦτο Δευτέρα, Περικλῆ, καὶ ὦρα ὡς ἐνάτη,
 ὅπου τὸν ἤρχισ' ἑορτὴ ὑπεροπουδαιοτάτη,
 καὶ ἤρχοντο Συγλητικοὶ καὶ μερικοὶ δασκάλοι
 μὲ μούτρα κακοροϊζικά καὶ μὲ χειμῶνος σάλι,
 μὲ κλάκ παναρχαιότατα, ποῦ ἦταν μίαν τρέλλα,
 μὲ πανταλόνι ριγωτὸ καὶ πράσινη ὀμπρέλα,
 μὲ ἄσπρα καραμάντιουλα καὶ φράκα τοῦ σαράντα,
 ἀλλὰ δὲν εἶδα, Περικλῆ, μ' ἐκείνους καὶ τὸν Ράντα,
 μὰ κι' ὁ Σεμέλος ἦν ἀπών, κι' ὁ Φιντικλῆς καὶ ἄλλοι,
 διότι κρύβουν πρὸ πολλῆς σοφίας 'στὸ κεφάλι,
 καὶ δὲν ἐκαταδέχθησαν ν' ἀναμιχθοῦν 'στὰ πλῆθη,
 ποῦ ἔχουν νοῦν κοινότατον, σοφίαν δὲ συνήθη.

Π.—Τὰ πνεύματα τὰ ἐξοχα ζητοῦν τὴν ἐρημίαν
 καὶ φεύγουν τῶν κοινῶν σοφῶν τὴν ἄλλην πανσπερμίαν.

Φ.—Καὶ ἤρχισαν τῆς τελετῆς οἱ θόρυβοι κι' οἱ κρότοι
 καὶ ἡ κοιλία τοῦ Κωστή ἐφάνη πρώτη πρώτη,
 κατόπιν ταύτης ὁ Κρασσαῆς, ὁ Στρέιτ, κι' ἄλλο πλῆθος,
 ἀκένωτος, βρὲ Περικλῆ, δικαιοσύνης πίθος,
 ἀλλ' ὅμως παρευρίσκετο ἐκεῖ μετὰ τῶν ἄλλων
 κι' ὁ ἐφευρέτης ὁ γνωστός ἐκείνων τῶν πασσάλων
 μ' ἓνα λεπτὸν μειδίαμα εἰς τὸ γλυκὺ τοῦ στόμα
 καὶ ἦτον ὑψηλότερος μιά πιθαμὴ ἀκόμα.
 Παρηκολούθουν μὲ αὐτοὺς καὶ πλῆθη δικηγόρων,
 κατόπιν δὲ προσήρχετο ἡ φάρα τῶν δοκτόρων
 καὶ κάθε τοῦ Ἀσκληπιοῦ γενναῖος θιασώτης,
 ὁ κύριος Ροσόλυμος, ὁ κύριος Χασιώτης,
 ὁ κύριος Πατρίκιος, ὁ ἀχαμνὸς καὶ εἰρων,
 τὸν ὄγκον τῆς κοιλίας του μετ' ἀγωνίας σύρων,
 ὁ κύριος Πρωτόπουλος μετὰ φαιδρᾶς γαλήνης,
 ἀλλ' ὅμως ἀπουσίαζε ὁ κύριος Πετρίνης,
 κι' ὁ Πύρλας ὁ μαγνητιστὴς δὲν ἦτο 'στὸ συνάφι,

ποῦ ὄλαις τῆς ρετσέταις του εἰς τὴν ἀρχαίαν γράφει
 ἦν δὲ καὶ πλῆθος χειρουργῶν, νομίζω κι' ὁ Μαγγί
 καὶ ὁ Κατερινόπουλος, ὁ τάδες καὶ ὁ Ζείνας,
 Νικολαῖδης, Χαραμῆς, Πεζόπουλος καὶ ἄλλοι,
 δὲν εἶδα ὅμως, Περικλῆ, καὶ τὸν Χατζημιχάλη,
 ἐν τούτοις ἦσαν καὶ πολλοὶ διαμονῆς ἀγνώστου,
 πρηγορία: προσφιλεῖς τοῦ καθενὸς ἀρρώστου,
 κι' ὁ Χρηστομάνος ἦν ἐκεῖ ὁ ἐπὶ τῆς χημείας,
 ποῦ ὑποφέρει, Περικλῆ, συχνὰ ἐξ ἀναιμίας
 καὶ γιὰ νὰ κἀνῃ δρεξὶ ἐπτά μπριζόλαις τρώει,
 κι' ὅλον σχεδὸν εὐρίσκετο τῶν ἰατρῶν τὸ σῶϊ,
 ποῦ τῶν ἀνθρώπων ἐρευνᾷ νεφροῦς τε καὶ καρδίας,
 κι' ἀπευθυμένα ἔντερα καὶ ἄλλας ἀηδίας,
 ἐγὼ δὲ, φίλε Περικλῆ, ὅπου τὸν τοὺς κυττάξω,
 πιστεύω πῶς οὐδέποτε τὰ κῶλα θὰ τινάξω.
 Κατόπιν τούτων, Περικλῆ, προσήρχοντο ἡρέμα
 μὲ κεφαλὴν ὑψύχυνα καὶ φλογοδόλον βλέμμα
 τῶν φροντιστῶν, σχολιαστῶν κι' ἐρμηνευτῶν τὰ σῶϊ
 ὠνπερ τὰ ἔργα φοδερὰ καὶ ὄλ' αἱ σκέψεις γρίφοι,
 ὁ Μιστριώτης δηλαδὴ μετὰ τῆς συντροφίας,
 ποικίλα δὲ συστήματα δεινῆς φιλοσοφίας,
 πολλοὶ περιπατητικοὶ καὶ Στωϊκοὶ καμπόσοι,
 Πλατωνικοὶ, Σωκρατικοὶ, Ἐπίκουροι δὲ τόσοι,
 ἀλλὰ καὶ λάτρεις ἐνθερμοὶ τοῦ πάλα: Σταγειρίτου,
 καθὼς καὶ ἄλλοι ὀπαδοὶ τοῦ πάλα: Ἡρακλείτου,
 Πυρρωνιστῶν, ἀλχημιστῶν καὶ σοφιστῶν πλεθώρα,
 πρὸς τούτοις δὲ καὶ μαθηταὶ πολλοὶ τοῦ Πυθαγόρα.
 Ἐκεῖ καὶ μαθηματικοὶ σπουδαῖοι καὶ μεγάλοι,
 ποῦ ἔχουν ἀπὸ κλάσματα γεμάτο τὸ κεφάλι
 κι' ἄμα τοὺς δώσης δὲ ἄγνωστοὺς εὐρίσκουν καὶ τὸν τρίτον
 ἐκεῖ καὶ ὁ Ἀνάργυρος καὶ ὁ Μπκλίλης ἦτον,
 ὁ Λάκων, ὁ Κυζικηνός, καὶ κάθε Ἀρχιμήδης,
 καὶ ἀστρονόμος ἦν ἐκεῖ ὁ κύριος Κοκκίδης,
 ποῦ σὲν δὲν ἔδρασκον ἀνθρώπων κανένα νὰ λιμάρῃ,
 φορτόνετα: 'στὸν οὐρανὸν, 'στὸν ἥλιο, 'στὸ φεγγάρι,
 καὶ οὕτω πῶς συνομιλῶν νομίζω πῶς μαθητῆναι
 πότε σκοπεύει ἐκλειψῆν τὸ φῶς τῶν νὰ μᾶς κἀνῃ.
 Κι' ἀρχαιολόγοι, Περικλῆ, παρῆσαν οὐκ ὀλίγοι,
 ποῦ δὲν ἀφίνουν ἀπ' ἐδῶ ἢ δόξα νὰ μᾶς φύγῃ,
 ὁ Οἰκονόμου, Μυλωνᾶς, Σοφούλης, Καβδαδίας,
 ἐκθάπτοντες κειμήλια τῆς κλασικῆς παιδείας,
 καὶ οὕτω πῶς τῶν Ἀθηνῶν στολιζόμεν τοὺς δρόμους
 μὲ τάφρους, ὀδοφράγματα καὶ νέας ὑπονόμους,
 αὐξάνει δὲ ὁ ἀριθμὸς τῶν ρυπαρῶν κοπρώνων
 πρὸς ἀπερίγραπτον χαρὰν ἡμῶν τῶν ἀπογόνων.
 Ὅταν δὲ πρόγονοι κι' ἡμεῖς γενοῦμε μὴ ἡμέρα
 κι' οἱ τότε ἀρχαιοφίλοι θὰ σκάψουν κι' ἐδῶ πέρα,
 πολλὰ θὰ εὐρουν ἀπαντὰ 'στὸ κλασικὸν μας χῶμα
 θαυμάσια τὸ μέγεθος, τὸ σχῆμα καὶ τὸ χρῶμα.
 Καὶ ζωολόγους δὲ πολλοὺς ἠθύνασον νὰ ἴδῃς,
 ἐν οἷς καὶ ὁ Μητσόπουλος καὶ ὁ Ἀποστολίδης,
 ἐν τούτοις ὁ Πιλάβιος δὲν ἦτο κι' ὁ Τασσούλης,
 ἀλλ' ὅμως ἦν ὁ ποιητὴς καὶ δόκτωρ Ἀφεντούλης
 μὲ τὸ καπέλο τὸ ὑψηλόν, μὲ φράκο καὶ μαγκούρα,
 καὶ ἄλλοι πάμπολλοι σοφοὶ μᾶς ἦλθαν γιὰ φιγούρα,
 ἐκπλήττοντες τοὺς Ἑλληνας καὶ τὴν σοφὴν Εὐρώπην
 καὶ λέγοντες ὀρθότερον τὴν κάρδοπον καρδόπην,
 παρηκολούθουν δὲ αὐτοὺς ἐδῶ κι' ἐκεῖ σπαρμένοι
 κι' οἱ κυνικοὶ φιλόσοφοι χωρὶς τὸν Διογένη,
 παρηκολούθουν δὲ κι' ἐγὼ τὴν εὐπρεπῆ χορείαν

Κι' ἀφοῦ διὰ τὸ θέατρον φωνάζουν καθ' ἑκάστην,
σὰς βάζω τὸν Οἰδίποδα κοντὰ 'στὴν Ἰοκάστην.

μὲ ὄψιν μελαγχολικὴν, ἔλσεινὴν καὶ κρύαν,
μὲ βλέμμα φιλοσοφικὸν κι' εἰς σκέψεις βυθισμένον,
φιλόλογος ἀπορριφθεὶς μετὰ πολλῶν ἐπαίνων.

Π.—Παρακαλῶ διάλειμμα γιὰ μιὰ στιγμή νὰ γίνῃ.

Φ.—Κατόπιν τούτων ἤρχοντο τῶν Θεολόγων σμήνη
μὲ βαθυτάτας κι' ὄψηλās περὶ τοῦ Πλάστου γνώσεις,
'Αρχιμανδρίται μερικοί, ἐν εἰς κι' ὁ Ζήκος 'Ρώσσης,
ὁ Δαμαλάς, ποῦ ἐρευνᾷ τὸ τῆς ψυχῆς μας μέλλον
καὶ κοπιᾷ νὰ εὕρῃ τὸ φύλον τῶν Ἀγγέλων,

καὶ δι' αὐτὸ ἀλλοφρονεῖ, ἐξίσταται καὶ χάσκει,
ἐνθ', καθὼς καὶ ἡ Γραφή, βρὲ Περικλῆ, διδάσκει
καὶ ὅπως ὀρθὸν γίνεται κι' ἐξ ἄλλων διαφόρων,
ὁ Ἄγγελος, ποῦ εἰς τὴν γῆν κατέβη τῶν Γομόρων,
διὰ νὰ σώσῃ μὲ φυγὴν τοῦ πάλαι Λὼτ τὸ ταῖρι
ἀπὸ τὰ στυγερώτατα τῆς ἀμαρτίας μέρη,
'στὸ φύλον τὸ ἀρσενικὸν ἐλόκληρος ἀνίηκει,
κι' ὀλίγου δεῖν θὰ 'πάθαινε κακὸ μασκαρᾶθῃ,
διότι, φίλε Περικλῆ, κι' οἱ τότε Γομάρται,

καθώς και τώρα μερικοί γνωστοί μου συμπολίται, ἐξ ἡλικίας νεαρᾶς, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων, μεγάλην πρὸς τὸ φύλον μας ἀδυναμίαν εἶχον. Καὶ ὁ Μοσχάκης ἦν ἐκεῖ κι' ὁ ρήτωρ Διομήδης, κι' ὁ πρῶτος κοντοπίθαρος κι' Ἑβραϊστὴς Παυλίδης, ποῦ ἔλην τὴν Ἑβραϊκὴν ὡσάν νερὸ τὴν ξέρει κι' αὐγολογᾷ τῆς κόταις του πρῶτ' καὶ μεσημέρι, κι' ἔταν δὲν βγάζῃ τίποτα μὲ τὰ Ἑβραϊκά του πουλεῖ πρὸς εἴκοσι λεπτὰ ἴσῃς γειτονιαῖς ταυγά του, καὶ τρώγει ὡς ὁ Πρόδρομος νυχθημερὸν ἀκριδᾶς κι' ἔσθ' ἔτε μέλι ἄγριον καθὼς καὶ ραφανίδας. Ἄλλὰ δὲν ἦτο, Περικλῆ, ὁ κύριος Μακράκης, ὁ Σώμερβιλ καὶ ὁ Δεβὺ καὶ ὁ Καλαπεθάκης, ποῦ γίνεσαι θεοσεβῆς εὐθὺς ποῦ τοὺς ἀκούσῃς, οὐχ ἦττον παρευρίσκετο καὶ ὁ Μυριανθοῦσης. Κατόπιν τούτων ἦρχοντο πολλοὶ σημαιοφόροι, οἱ φαλαγγῖται φοιτηταὶ καὶ οἱ λιμοκοντόροι, πλὴν προηγουντο τῆς πομπῆς οἱ φίλοι τῆς παρέας, ὁ Γουναράκης κι' ὁ Φαρσῆς, τούτέστιν ὁ Ἄνδρέας, ποῦ σοβαρὰ μ' ἐρώτησε μὲς ἴσῃς πομπῆς τὸν κρότο πόσαις φοραῖς μ' ἐφέρανε εἰς τὴν πασέτα σότο, καὶ ὅστις εἰς τὰς τελετὰς δὲν ἦτο τὰς παντοίας, ἂν καὶ εἰργάσθῃ δ' αὐτὰς μετὰ τῆς Γραμματείας, διότι ἀποστρέφεται τὰ ἔθιμα τὰ ξένα καὶ οὔτε καταδέχεται τὸ φράκο σάν κι' ἐμένα. Ἄλλ' ἐφ' ἀμάξης, Περικλῆ, τὸ λάδαρον προβαίνει κι' ἀπάνω του ἡ Ἀθηνᾶ σάν μούμια ζαρωμένη, σάν βυζανιάρικο μωρὸ ποῦ τῶχουε φασκιώση, καὶ πῖδ' ἴψηλά ἴστην κορυφῇ μιὰ κουκουβάγια τόση μὲ ἀνοιγμένα τὰ πτερά, ποῦ λὲς πῶς θὰ πετάξῃ καὶ ἴστα κεφάλια τῶν σοφῶν θὰ πάη νὰ κουρνιάξῃ. Οὕτως ἐχούσης τῆς πομπῆς ἐφύγαμεν ἴσας δέκα, καὶ ποῦ καὶ ποῦ ἐφαίνετο καμμιὰ σοφὴ γυναίκα, καὶ ὅσοι μᾶς ἐκύτταζαν μ' ἐκεῖνο τὸ ξεπτέρι ἀρχίζαν σταυροκόπημα μὲ τὸνα κι' ἄλλο χέρι, διότι—πῶς νὰ σοῦ τὸ πῶ—ἐκεῖν' ἡ συνοδεία ὡς λείψανον ἐφαίνετο κι' ὡς εἶδος τι κηδεῖα, ἐκεῖνο δὲ τὸ λάδαρον τοῦ Πανεπιστημίου ὡς εἶδος ἀλληγορικοῦ καὶ ἱεροῦ σημείου ἀπάνω εἰς τὰ σύρματα τοῦ τηλεγράφου μπλέκει καὶ κάθε τόσο ἐξαφνα ἡ συνοδεία στέκει. Καὶ τέλος ἐκινήσαμε καὶ πᾶμε, πᾶμε, πᾶμε, ὡς ὅτου ἴστην Μητρόπολι ἀπ' ἐξω σταματᾶμε, κι' ἐκεῖ ἀνακατώθησαν συστήματα καὶ γλώσσαις καὶ ἀρχισαν σπρωξίματα καὶ καπακλαις καμπόσαις, κι' οἱ νεωκόροι, Περικλῆ, τῆς Ἐκκλησίας φωνάζουν κι' ἀρχίζουν τότε τὰ χαλιὰ ἐμπρὸς μας νὰ τινάζουν, κι' ὅλα τὰ φράκ' σκονίζονται καὶ φιλοσόφων μούραις κι' ἀκούς βλαστήμιας ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μουρμουραῖς. Κι' ἀφοῦ μᾶς εἶπε κάμποσα σοφὰ ὁ Διομήδης, ποῦ δὲν τὰ καταλάβαινε καθεὶς παληοκασσιδῆς, κι' ἀφοῦ κατέβ' εἰς ὅλους μας τοῦ πνεύματος ἡ χάρις,

ἐκάθισε ἴσταν πάγχο του ὁ κάθε κατεργάρης, μὲ ἄλλους λόγους βγήκαμε, καὶ ἀρχισε μουρμουρα περὶ τοῦ πῶς καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ πᾶμε γιὰ φιγοῦρα, ἀπὸ τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ ἢ ἀπὸ τοῦ Αἰόλου;... ἀλλὰ ἐμένα δι' αὐτὸ δὲν μ' ἔμελε καθόλου. Καὶ παρ' ὀλίγον ἐλείψε κανένας ρήτωρ πάλι καὶ ἄλλον λόγον δευτέρον περὶ αὐτοῦ νὰ βγάλλῃ, κι' ὁ ἡλιος μεσουρανῶν σχεδὸν κατακορύφως ἐκτύπα τὸ κεφάλι μου καὶ τῶν σοφῶν τὸ στίφος, μὰ μέσα ἴστη συζήτησι καὶ μὲς ἴστο νταδατουρι πολλοὶ μὲ τρόπον Γαλλικὸν τὸ ἐκοψαν κουμποῦρι, ἀφοῦ δ' ἐλέχθησαν πολλὰ, σοῦ λέγω ἐν συντόμῳ πῶς πάλι ἐγυρίσαμε ἀπὸ τὸν ἴδιο δρόμο. Τὴν ἄλλῃ μέρα, Περικλῆ....

- Π.— Θὰ πῆς ἀκόμα κι' ἄλλα;
- Φ.— Τὴν ἄλλῃ μέρα, Περικλῆ, μὲς ἴστη μεγάλη σάλα ὁ Πρύτανις ὁ προσφιλέης, ὁ ρήτωρ ὁ στωμύλος, οὐπερ γνωστὸς ὁ ἐνθερμος πρὸς πᾶν ὠραῖον ζῆλος, σπουδαῖον πανηγυρικὸν ἀπήγγειλ' ἐν ὀλίγοις, ποῦ δὲν σοῦ ἔκανε καρδιά μὰ τὸ σταυρὸ νὰ φύγῃ. Ἄν κι' ἦσαν δὲ καθίσματα καὶ γιὰ τὰ δύο φύλα, ἀλλ' ὅμως ἦτο δυστυχῶς μεγάλη βαρβατίλα, ἔταν δὲ λείπ' ἡ ζεῖδωρος τῶν θηλυκῶν θερμότης ὅσο κι' ἂν εἶσαι, Περικλῆ, τῶν φώτων θιασώτης, αἱ τελεταὶ σοῦ φαίνονται ἀνάλατοι καὶ κρύαι.... μόνον τῶν φίλων πρεσβευτῶν παρῆσαν αἱ κυραὶ, παρῆν καὶ ὁ Τραούτεμπεργ καὶ ἡ λοιπὴ χορεία καὶ μούτσουνα διπλωματῶν εὐτως εἰπεῖν ἀχρεῖα, ὁ δὲ θερμὸς Πρωθυπουργὸς τὸ πόδι του ἐκούνα καὶ κάποι' ἐκοκκίνιζε ὡς εἶδος παπαροῦνα, κι' ὁ σεβαστὸς Διάδοχος ἦτο παρῶν ἐπίσης καὶ ὁ Μεγαλειότατος μετὰ τῆς βασιλείσης, ποῦ ἦλθε ἀπὸ τὸν Μωριᾶ μετὰ μεγάλης βίας γιὰ νὰ προφθάσῃ τὸν χορὸ τῆς Ἀγγλικῆς Πρεσβείας. Πολλὰ δὲ, φίλε Περικλῆ, μ' ὀλίγην φαρμακάδα θὰ σοῦ εἰπῶ ἴστο προσεχὲς διὰ τὴν Μανωλάδα, διότι, ὡς παρατηρεῖς, δὲν μένει τόπος τώρα καὶ μὲς ἴστη μέση θὰ κοπῇ τοῦ λόγου μου ἡ φόρα.
- Π.— Μωρὲ γιὰ πάψε, Φασουλῆ, ὀλίγον ν' ἀνασάνω.
- Φ.— ἴστο τέλος, φίλε Περικλῆ, ἐντὸς ὀλίγου φθάνω. Παρῆν ἐκεῖ κι' ὁ πρεσβευτὴς τοῦ φίλου μας Σουλτάνου, καὶ τέλος πάντων ἔκαμαν τραπέζι δι' ἐράνου, τὴν δὲ τετάρτην ἔγινε κι' ἡ λαμπαδηφορία ὡς ὅτου ἐτελείωσε ἡ τόση φασαρία. Καὶ νῦν ἀρχαίων ἡμερῶν μνησθέντες μετὰ πόνου μὲ μιὰ φωνή, βρὲ Περικλῆ, ἄς ποῦμε καὶ τοῦ χρόνου, καὶ εἴθε τὸ καμίνι μας νὰ ζήσῃ ἴστον αἰῶνα κι' ἡ ἑκατονταετηρὶς νὰ γίνῃ τὸν χειμῶνα, γιὰ νὰ διασκεδάσωμε καὶ πάλι μὲ παράταις, μὲ λάδαρα, μὲ χάδαρα, μὲ φῶτα καὶ παρλάταις.
- Π.— Μὰ τώρα εἰς τὴν ῥάχη σου κι' ἐγὼ θὰ ξεθυμάνω... ὅσοι λοιπὸν γιὰ ἔλ' αὐτὰ ποῦ μοῦπες παραπάνω.

Τοῦ Ῥωμοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ἴστο τυπογραφεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβῃ — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαυταίων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὲ τῶν «Ἐὺ Φρονούντων» — νόκτα ἴμερα συζητούντων,
μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζηδες ἄλλους τόσους
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαιδοῦρια.